

SHAKESPEARETRAGEDI SOM LÄTTSAM UNDERHÅLLNING

TEATER Hur är det möjligt? Att få med sig publiken så till den milda grad att även Shakespeares mest tragiska tragedi blir till lättsam underhållning. Är det kanske genom att låta de stackars döende, plågade karaktärerna spelas av toalettborstar och andra städredskap? Nej, hellre då genom att Sonja Lindblom och Johan Svensson omsluter spelet med en personlig ram där de ifrågasätter den fina kulturen.

Publiken blir inbjudna likt gäster i deras vardagsrum. Men istället för att berätta en långrandig historia om sin släkt med outhärdligt många namn – leder de alla genom den förskräckliga historien om Titus Andronicus.

Det saknas inte roller, efter ett tiotal entréer tappas räkningen. Med skrämmande duktigt imiterade dialekter, trovärdiga minspel och ett samarbete utöver gränserna lyckas de två skådespelarna gestalta en hel teaterensemble.

Sonjas dialog med sin egen hand är magisk i sin exakthet. Att en handflata bara kan vara så öppen och ryggen på en hand så frånstötande. Hon ser ut att själv känna sig avvisad i sin andra karaktär. Johan, eller Titus, låter som en komisk göteborgare men är en självfördömande och barnasörjande romare. Som afrogoten Aaron låter Johan som en klok stockholmare men är egentligen hjärnan bakom bestialiska handlingar som han låter andra utföra. Båda rollerna är överdrivet dramatiska men så skickligt olika att de väcker sympati i sin förtvivlan.

Utan den personliga inramningen hade spelet kunnat kännas enbart makabert. Och slutet är självklart – de flesta, om inte alla, dör. Sonjas och Johans slut känns däremot mer abrupt. Självklart måste deras historia också sluta när alla karaktärer är döda men kanske inte så snabbt.

Endast en kort summering om att pjäsen handlar om att inte hämnas känns onödigt torrt och meningslöst. Nog finns det ett betydligt viktigare budskap än så? Det är väl en verkligt förtvivlad pjäs om människans uppgivenhet över att inte ha kunnat rädda sina egna barn. Om oförmågan att hantera sin självfördömelse som tar sig uttryck i hat och hämnd.

Fast egentligen känns det nog mest avhugget eftersom det finns en omätlig längtan att få se ännu mer av det magiska skådespeleriet.

Anna Broberg

NORRLÄNDSKA SOCIALDEMOKRATEN, www.nsd.se
29 mars 2014

Länk till artikeln (låst för icke-prenumeranter):

<http://www.nsd.se/kultur/shakespearestragedi-som-lattsam-underhallning-8382783.aspx>

Artikeln avfotograferad:

POCISKI... turens eget ljud och samisk musik i bakgrunden. invända. Italienarna i Pottaure Jan Bergsten FÄRDIGMARKT. Kalvmär

Hur är det möjligt? Att få med sig publiken så till den milda grad att även Shakespeares mest tragiska tragedi blir till lättsam underhållning. Är det kanske genom att låta de stackars döende, plågade karaktärerna spelas av toalettborstar och andra städredskap? Nej, hellre då genom att Sonja Lindblom och Johan Svensson omsluter spelet med en personlig ram där de ifrågasätter den fina kulturen.

Publiken blir inbjudna likt gäster i deras vardagsrum. Men istället för att berätta en långran-

Shakespeares tragedi s

dig historia om sin släkt med out-
härldigt många namn – leder de
alla genom den förskräckliga his-
torien om Titus Andronicus.

Det saknas inte roller, efter ett tio-
tal entréer tappas räkningen. Med
skrämmande duktigt imiterade
dialekter, trovärdiga minspel och
ett samarbete utöver gränserna
lyckas de två skådespelarna gestal-
ta en hel teaterensemble.

Sonjas dialog med sin egen hand
är magisk i sin exakthet. Att en
handflata bara kan vara så öppen
och ryggen på en handså från-
stötande. Hon ser ut att själv kän-
na sig avvisad i sin andra karak-
tär. Johan, eller Titus, låter som en
komisk göteborgare men är en
självfördömande och barnasör-
jande romare. Som afrogoten Aa-
ron låter Johan som en klok stock-
holmare men är egentligen hjär-

som lättsam underhållning

nan bakom bestialiska handlingar
som han låter andra utföra. Båda
rollerna är överdrivet dramatiska
men så skickligt olika att de väcker
sympati i sin förtvivlan.

Utan den personliga inram-
ningen hade spelet kunnat kän-
nas enbart makabert. Och slutet
är självklart – de flesta, om inte
alla, dör. Sonjas och Johans slut
känns däremot mer abrupt. Själv-
klart måste deras historia också

sluta när alla karaktärer är döda
men kanske inte så snabbt.

Endast en kort summering om att
pjäsen handlar om att inte häm-
nas känns onödigt torrt och me-
ningslöst. Nog finns det ett betyd-
ligt viktigare budskap än så? Det
är väl en verkligt förtvivlad pjäs
om människans uppgivenhet över
att inte ha kunnat rädda sina egna
barn. Om oförmågan att hantera

sin självfördömelse som tar sig ut-
tryck i hat och hämnd.

Fast egentligen känns det nog
mest avhugget eftersom det finns
en omättlig längtan att få se ännu
mer av det magiska skådespele-
riet.

Anna Broberg
kulturen@nsd.se